designauit: qꝛ cū illud iudiciū venerit bonitas dei apparebit in sanctis. Nā virtus radicū in hyeme non videt̃: qꝛ ramos vacuos folijs ⁊ fructibus dimittit: q̄ tamen in estate apparet cū easdē videlꝫ arbores fructibus ⁊ frondibus replet. Similit̃ in cōmuni iudicio bonitas virtutꝭ dei in sanctis apparebit: cū eos omni infirmitate et penuria deposita decorabit. Ita inq̄t cum vos videritis hec fieri scitote qm̄ ꝓpe est regnū celoꝝ. Regnū vtiqꝫ de quo dic̄: Venite bn̄dicti patris mei: ꝑcipite regnuꝫ ⁊c̄. Matth. xxv. Hoc quippe regnum in quo conformabit saluator corpus humilitatis nostre ꝯfiguratū corpori claritatis sue: ita vt regnū dei etiā intra nos sit. Sꝫ qꝛ nos generalit̃ dn̄s ad omnes arbores ꝯsiderādas inducit. Videte inq̄t non solum ficulneam sed ⁊ omnes arbores ⁊c̄. vt hāc ipsius doctrinā melius nos implere possimꝰ. In hoc tertio huius opis libro expletꝭ minerálibus de plātis ⁊ arboribus ac de ipsaꝝ partibus ⁊ varijs ꝓprietatibus earūdem introducemus exēpla: q̄bus nō de vltimis tempibus tantū vt ītroducit in verbis p̄fatis dn̄s instruamur: sed in nostris magis actibꝰ ⁊ moribꝰ dirigamur.

Explicit ꝓlogus libri tertij.

Incipit liber tertius: Ca. I

Abdicatio tēporaliū assimilat̃ putationi arboꝝ. Primo quia putatio arboris facit arborē magis crescere. Videmus enī ꝙ arbor āputatis īferioribus ramis circūstātibus eā: magis crescit in directū supius: qꝛ humor qui tēdebat ad ramoꝝ nutrimentū: totus ꝯuertit̃ in arboris augmentū. Sic etiā sil̃r modo amputatis tempalibus curis ꝑ assumptionē videlꝫ volūtarie paupꝫtatis dū totus animus ad spūalia trahit̃: miro modo in spūali grā ꝓficit ⁊ auget̃. Vn̄ Geñ. xlj. dicit̃. Crescere me fec̄ deꝰ ī terra paupꝫtatis mee. Secūdo putatio arboris facit eā magis virescere. Videmus enī ꝙ arbores interdū dū multū veterascūt efficiunt̃ aride ⁊ suam viriditatem amittūt ex eo ꝙ postq̄ꝫ planta senuit decrescit cortex eius: ⁊ ex frigiditate claudunt̃ pori radicis eiꝰ: ita ꝙ humorem q̄ plantā nutrit ingredi ꝓhibet ⁊ sic ip̄a arbor arescit. sed si tūc p̄scindunt̃ ⁊ putant̃ rami arefacti supius: ⁊ scindat̃ radix inferius: multo firmius trahit succū ꝑ lignū radicis ⁊ nō ꝑ corticem. ⁊ sic incipit emittere surculos ⁊ ramos virentes. Sic etiaꝫ sil̃r modo sollicitudo ⁊ occupatio tempaliū velut quoddā anime seniū corticē arboris. i. exercitiū extrinsecū viri spūalis facit decrescere: qꝛ tāto minus exercitat̃ q̄s in spūalibus: q̄ꝫto plus occupatur in tempalibus. Item radiceꝫ cordis infrigidat: ⁊ poros eiꝰ. i. affectus claudit. Quia q̄ꝫto plus cure tempaliū crescūt: tāto spūales affectiones in mēte frigescūt ⁊ deficiūt. Est ergo necessaria vt arbor reuiuiscat amputatio ramoꝝ. i. abdicatio temporaliū occupationū. Et postq̄ꝫ radix cordis cultello compunctionis se deo multis scissuris. i. ꝯsiderationibus ⁊ affectionibꝰ deuotꝭ aperuerit: fiet noue pullulatio grē ⁊ apparebit noua viriditas. i. noua ꝯuersatio plante: hoc est spūalis persone. Et de hac renouatione viridatis loquit̃ Aplus ad Ephes. iiij. dicēs: Renouamī spū mentis vestre ⁊ īduite nouū hominē ⁊c̄. Tertio qꝛ putatio arboris facit eā magis fructescere ex eo ꝙ ꝑ putationē purgat̃ a supfluo humore aquoso: q̄ impedit humorem vnctuosum ex quo fructus ꝓducunt̃. Nā humor vnctuosus est materia fructuuꝫ ex qua ꝓducunt̃ fructus: sic̄ humor aquosus est materia folioꝝ. Vn̄ Joh. xv. dicit̃: Omnem palmitē q̄ fert fructū purgabit euꝫ vt fructū plus afferat. Ita etiā sil̃r amputatꝭ ⁊ abdicatis tempalibus curis humor aq̄sus deficit. i. mundanus amor: q̄ est materia folioꝝ. i. vanitatū ⁊ leuitatū. ⁊ humor vnctuosus. i. amor gratuitus ⁊ spūalis ꝓficit q̄ fructus bonoꝝ opeꝝ facit abundare: Colos. j. Ambuletꝭ digne deo ꝑ omīa placētes ī oī ope bono fructificātes ⁊ crescentes in sciētia dei. Ca. II

Abiecti a mundo recolligūt̃ a deo. Cuius exemplum apparet in balaustia q̄ est flos malogranate: q̄ dū cadit ab arbore siue ramo recolligit̃ a medico. Est enī h̄ flos frigidus ⁊ siccus: ⁊ hꝫ ꝟtutē restrin-

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-ii-737/0194
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG